

— Прощавай, сродниче, че те гоштавам само с жхляб и сол. Ако бяха снахите тука, можеха да наготвят нещо за обед.

— Не бери грижа, бабо, — рекжл гостенина. — Като има хляб и сол, като има и дребни бели камжчета, аз мога да направя от тях една гостба, та пржстите си да изядеш от сладина. Ако искаш иди на двора, та сжбери една шепа дребни камжчета. Измий ги хубаво с няколко води и ги донеси да ги сготвя.

Бабата отжрчала, сжбрала камжчета, донесла [ги на гостенина и стжкнала огжня.

— Дай сега, бабо, няколко яйца и малко масло, — рекжл гостенина.

Бабата дала всичко на драго сжрце, защото шыла да се научи от камжчета гостба да прави.

Гостжт опжржил яйцата и турил в тях дребните камжчета. Той сложил опжржените яйца на трапезата и почнал да яде от тях. От време на време вадел по някое камжче, изблизвал го и го оставел на трапезата.

— Бре че сладка гостба, — викал гостенина. — Хапни, бабо, да видиш.

Бабата извадила едно камжче. Джвкала го, джвкала и си счупила жбба.

— О-о-ох, проклетнико, — викнала тя. — Такава ли ти е гостбата от камжчета. Опжржи яйцата, а камжчета сложи само за пакост. Един пусти жбб имах, и него да нямам. И баба знае яйца да пжржи. И не с масло, а с водица.

Гостенина се засмял, па рекжл:

— Като знае баба, не биваше да чака снахите, та да си строши жббите.

